

JEN-977
BOX 4
PACKET 19

JERSILD, THOMAS N.
1865-1927

54

Individual Questionnaire for

Biographical Record of Ministers

of the United Evangelical Lutheran Church (in America) and its parent synods:
The United Danish Ev. Luth. Church, The Danish Ev. Luth. Church Association
in America and The Danish Ev. Luth. Church in North America.

(Compiled for the Synodical Historical Archives)

Personal Data: (Please give all information you can)

Full name: THOMAS N JERSILD

Born when: 4-5-1865 where: AULUM, JYLLAND, DENMARK

Baptized when and where: DONT KNOW

Confirmed when and where: by whom:

If immigrant, date of arrival in America: 1889 located where: NEENAH, WIS

Date of ordination: 14 JAN 1894 where: NEENAH WIS by whom: REV. VIG

If not in above synods, when and where accepted as member pastor of our synod:

Retired from active ministry when: 3-12-1927 why: DEATH

Located where: ATLANTIC, IOWA occupation: PASTOR

If dead, what date: 3/12/27 where: ATLANTIC IA cause: HEART ATTACH

Buried where: ELK HORN IOWA date:

Marriage: (1) to whom ANNA BILLE date and place: MAY 1 1894

Wife's birthdate and place: JUNE 5 1868 MOEN

Her parents: HANS + MARGRETE BILLE location: MOEN DENMARK

If wife is dead, give date

(2) Second wife (if any; give same information about her)

54 Th. Jersild

Children (give names and other information of interest, as occupation, spouse, and present address):

MARIE RASMUSSEN DIED 1933
 HANS PRESIDENT OF SYNOD BLAIR NEBR
 MARVIN ATTORNEY AT LAW CHICAGO
 MARGARET SIMONSON AUSTIN TEX
 ADOLPH BANK EMPLOYEE CHICAGO
 ARTHUR ROSE OVERGARD PROFESSOR COLUMBIA UNIVERSITY NY
 GERHARDT ATTORNEY AT LAW CHICAGO
 EDNA PENSTONE MISSION KANSAS
 ESTHER DRISCOLL CHICAGO

Other information on family of historical interest, i.e., members in the ministry, missionary work, teaching and medical professions, etc.:

Educational Training: Give name of institution, location, and when attended.

High Schools: THEOLOGICAL SEMINARY, WEST DENMARK, WIS

Colleges (Give also degrees attained): NONE

Theological Schools: SEE ABOVE

Honorary Degrees received (give name of institution and date): NONE

Other specific training:

Additional comment on above:

Ministerial Service. Please give in chronological order the names of congregations or charges served, and period of each.

GOWAN MICH	1894 to 1898
WAUPACA WIS	1898 to 1902
ELK HORN IA	1902 to 1913
VIBORG S DAK	1913 to 1920
ATLANTIC IA	1920 to DATE OF DEATH

Offices held in Synod and Districts, and when:

PRES. BOARD OF CHARITIES ABOUT 1925-1927

Other activities and official services-at-large (teaching, chaplaincy, editorial, etc., and period of each):

NONE

Literary production (books and pamphlets): Give titles and when published.

NONE

Additional information of interest:

In 1956 the Jersild family donated \$9000 to Trinity Seminary as a Scholarship Fund in honor of their parents, Rev. and Mrs. Thomas N. Jersild. And again in late 1957 they gave \$6000 to the Dana College Development Fund also in honor of the parents.

Date

AUG 6, 1954

Signed

Mrs Thomas Jersild

313 So. Catherine St, La Grange Ill

NOTE: Our previous biographical records were lost in the tragic fire that destroyed the office building of the Lutheran Publishing House, Blair, Nebr., Febr. 15, 1953, where the synodical historian also had his office. This accounts for the detailed questionnaire now. In the case of deceased members of our clergy we are largely dependent upon living members of their family for correct data. Be assured all cooperation in gathering this historically important data will be highly appreciated. Please fill in what you can, perhaps with the assistance of others acquainted with subject. Furthermore, if you have clippings or other material about the person concerned, especially a photo or picture of him, and we may either have it or borrow it, please send it along. All our collection of cuts was also ruined in the fire. If you can refer us to any person, book or paper that can inform us further, we shall be very much obliged to you.

Return this report as soon as possible to

REV. P. C. JENSEN
STATISTICIAN & HISTORIAN
UNITED EV. LUTHERAN CHURCH
BLAIR, NEBRASKA

FRA VIBORG, S. DAKOTA.

Søndag, d. 29. Juni, var en Højtidsdag for Den sk. ev. luth. Menighed i Viborg, S. Dak., og for Den d. ev. luth. Menighed i Maple Grove ved Irene, S. Dak., thi paa den Dag blev deres ny Præst, Hans C. Jersild, indsat i Embedet.

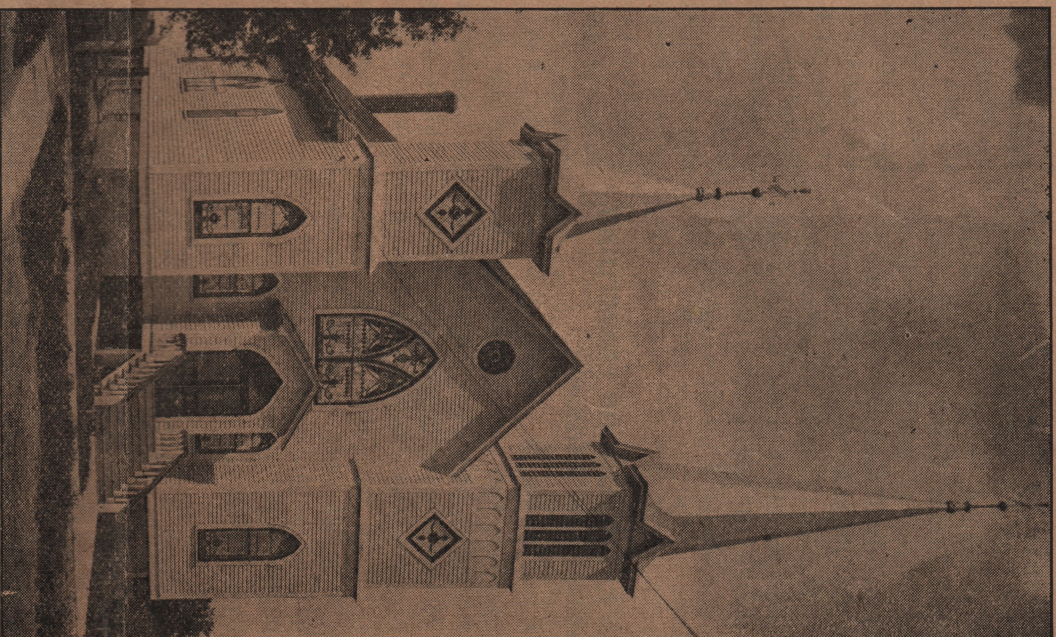
LUTHERSK UGEBLAD

16. Juli, 1924

To Sangkor, et i hver Menighed, forløjede Højtideligheden og opbyggede os alle med deres Sang. Kvindeme havde travlt med at bespise de mange Mennesker, der var samlet. I Viborg serverede de en udmærket Middagsmad og Kaffe om Eftermiddagen. I Maple Grove indbødtes alle til Kaffe i Kirkens Basement efter Gudstjenesten.

et stort og godt Hus i Byen, der ligger i samme „block“, som Kirken, og derved beredt et hyggeligt og godt Hjem for Præst og Familie.

Det var mig en stor Glæde at indsætte min Søn i Halvdelen af det Kald, som jeg for Aar tilbage betjente, og hvor jeg nød saa megen Trofasthed, Velvillighed og Kærlig-

Undertegnede foretog, ifølge Kredsformandens Anmodning, Indsættelsen og talte over Ap. G. 11, 14. Pastor Hans C. Jersild forrettede dernæst hele Gudstjenesten; han prædikede over Luk. 14, 16—24. Det danske Sprog blev brugt om Formiddagen. Om Eftermiddagen prædikede undertegnede.

Om Aftenen blev Pastor Hans C. Jersild indsat i Embedet i Maple Grove, og der blev det engelske Sprog brugt baade ved Indsættelsen og Prædiken. Undertegnede talte over Ef. 4, 11—15, og Hans C. Jersild prædikede over Luk. 16, 19—31.

HARTLAND, WISCONSIN.

Naturen fryder sig nu i sin fulde Skønhed, Træer og Blomster, ja, det mindste Græsstraa minder om Guds Almagt og Kærlighed til os i Synden fortabte Mennesker. Men der er jo ogsaa andre Ting, der minder.

I Gaar blev en Søster lagt til Hvile til Opstandelsesmorgenen. Hun havde lidt meget, især det sidste Aar; 2 Operationer havde hun gennemgaaet, uden at det hjalp; det var Kræft. Naar vi staar ved en Baare, taler det

De to Kirker er smukke og vel vedligeholdte, og i hver af dem er der Basement med Køkken, hvilket er af stor Værdi ved større Møder; thi alle, som havde deltaget i de aandelige Goder fik ogsaa Del i de timelige.

Herren gav os godt Vejr, og der hvilede en Fredens, Glædens og Haabets Aand over de store Forsamlinger, der var til Stede ved Indsættelsen. Somme Deltagere var komne langvejs fra.

Menigheden i Viborg har fornylig solgt sin gamle Præstebolig og 10 Acres Land som ligger 3 Mil Vest for Byen, og har købt

højt om vor Forkrænkelighed, og at vi kun er Støv og Aske. Men paa den anden Side kan hvert Guds Barn skue hjem til det himmelske, hvor vor dyrebare Frelser Jesus Kristus, har beredt Plads for enhver, der har faaet Naade, til at leve Livet sammen med sin Frelser. Ja, vi hørte Herrens egne Ord ved Baaren: „Kommer til mig, jeg vil give eder Hvile,” ja, det er Sabbatshvilen, der er tilbage for Guds Folk.

Men det siges jo ogsaa klart og tydeligt i vor kære Bibelbog, at vi maa have Visheden (Johs. 3, 36).

hed. Og det er mit Haab og min Bøn, at Gud som i sin Naade giver Regn og frugtbare Tider fra Himmelen i timelig Henseende, vil ogsaa ved sin gode Helligaand give frugtbare Tider iblandt vore dyrekøbte Landsmænd i aandelig Henseende, saa Gud vor Frelses Navn maa æres og ophøjes og Sjæle maa frelses af Naade alene for Jesu Skyld.

Undertegnede sender herved sin hjertelige Tak og Hilsen til alle med Ønsket om, at Guds Gerning maa lykkes iblandt eder og i eder, og hans Velsignelse med megen Naade hvile over Menighederne og deres Præst med Familie.

Th. N. Jersild.

Vi har jo ogsaa haft den Sorg at maatte sige Farvel til vor kære Præstefolk, Pastor P. C. Paulsen og Hustru. Det er jo ikke altid saa let at sige Farvel til dem, vi har kær; men det kommer jo ofte dertil, saa længe vi er paa Pilgrimsvandringen. Og vi vil saa ved Guds Naade prøve at se Guds Villie. Men vi vil altid mindes dem, vore kære Præstefolk, med Glæde og Kærlighed. Pastor Paulsen og Hustru arbejdede trofast med hellig Nidkærlighed i Herrens Vingaard. De gik ind og de gik ud iblandt os og spredte Lys og Solskin, hvor de kom; det viser Væksten af

16. Juli, 1924

og Begyndelser paany i Lande med langt større Pengeværdi.

Et Indblik i, hvordan det er gaaet Missionsmarkerne i den Tid, hvor de helt har været uden europæisk Ledelse, faar man gennem Indberetninger til Betheler Usamhara-Missionen i Østafrika. Disse Indberetninger stammer dels fra de indfødte Præster, dels fra Leipziger-Missionæren Blumer, der har besøgt Menighederne. I Usamharas Bjerge synes de brune Præster og Menigheder optændt af et ivrigt kristent Liv og livlig Virksomhed. Betheler-Missionen sætter hele denne Del af Kirken i Livets Tegn. I Tanga derimod har Forvalteren af den fjendtlige Ejendom taget Taget af Kirken og solgt Bølgeblikket, nedtaget Kloakkerne og brugt dem til verdslige Formaal, samt bortforpagtet Missionens Palmeplantager uden at give noget af Indkomsten til Menigheden eller den brune Præst, der sidder i meget trange Kaar.

VOR KIRKES FREMGANG OG FREMTIDEN Tanker efter Aarsmødet.

Enkelte af vor Kirkes Menigheder er, saa vidt Mennesker kan se, døende Menigheder. Der er Steder, hvor det synes absolut umuligt for Menighedsmedlemmer eller Præst at skabe en Fremtid. Det eneste, de kan gøre, er at holde Livet op saa længe og saa godt, de kan. Hvor maa det være svært at føre en saadan Kamp! Lad os prøve at se med Forstaaelse og Medlidenhed paa de Menigheder, hvor Forholdene faktisk gør, at der er ingen Fremtid.

Undertiden synes flere af os: Saadan er det med hele vor Kirke! Det er kun et

LUTHERSK UGEBLAD

ovre, naar den var Dansk, og der var nogen, der indbød dem til at komme.

* * *

Som Stillingen er, vilde det være meget sørgeligt, om vor Kirke stod stille. Men det gør den da, Gud ske Lov, heller ikke. Sekretærens Indberetning til sidste Aarsmøde viser, at der sidste Aar — efter flere Aars Stillestand — har været en betydelig Fremgang i vor Kirkes Medlemsantal. To nye Menigheder optoges paa Mødet: „Zion” og „Dannevirke”. Og det, som i Aar havde første Plads paa Mødet, var vort Indremissionsarbejde. Aarsmødet udtalte sin fulde Tilslutning til Formandens stærke Betoning af, at Indre Mission er vor Kirkes betydningsfuldste Opgave. Og særlig blev det jo vedtaget at sætte al Kraft ind paa at udnytte de nye Muligheder i Canada.

Spørgsmaalet er da blot: Hvordan fortsætte for at faa mere Fremgang. Her kan det nævnes, at vi — i hvert Fald endnu en Tid — som Kirke maa holde fast ved det danske. Det var sikkert godt, at Aarsmødet indskærpede den gamle Bestemmelse om, at vore Præster skal kunne prædike paa begge Sprog. I de aller-allerfleste Menigheder ønsker man jo endnu — flere eller færre — danske Gudstjenester. Men hertil kommer saa endda de mangfoldige Lejligheder, hvor Præsten i Privatsamtaler kan naa dybest med Dansk — for slet ikke at tale om, hvad det betyder, at Præsten gennem dansk Sprog kan øge sit Kendskab til dansk Litteratur og Kultur. Der er jo desværre enkelte, som ikke har megen Tro paa, at der overhovedet eksisterer en særlig dansk Kultur og Nationalkarakter. Stakler! de, der intet kender hertil! De fleste forstaaer dog, at man mister ikke ogsaa

9

at det Sprog skal bruges, som bedst kan forstås og naa Hjerterne. Der er vel heller ingen Tvivl om, at det baade vil være umuligt og unyttigt i det lange Løb at bevare det Danske herovre. Det, disse Linier skulde sige, var blot, at vi ikke maa løbe forud for vor egen Udvikling eller nægte den Kendsgerning, at der endnu er meget Dansk. En forhastet Gaaen-væk fra det Danske ødelægger for meget for vor Kirke og vort eget personlige Liv. Vi skaber ingen Fremtid ved at ville flyve væk fra baade vor Fortid og Nutid.

* * *

Men hvad saa, naar det danske Sprog ikke længere lyder ved vore Gudstjenester og vore gamle danske Salmer ikke længere synges paa Modersmaalets stærke og dybe Toner? Saa har vi endda et Stykke Fremtid — hvis vi indtil den Tid har været tro mod det bedste i vor fædrene Arv og har søgt at bevare og udvikle i os selv og hos vore Børn noget af det, som „Fædrene har kæmpet og Mødrene har grædt.”

Et Stykke endnu i alt Fald vil vi have Lov til at tro og vente, at vi i vor Kirke, ogsaa naar det engelske Sprog tales, vil have noget, som vi føler er hjemligt, lidt forskelligt fra andres, er vort

Vi skal ikke være alt for ivrige efter at efterligne andre. Vi trænger maaske mere til at skønne paa, hvad vi har, være meget taknemlige for, hvad vi har faaet i Arv og Eje, og vise vor Taknemlighed ved at tilegne os dette bedre. Det gælder altid om at gaa i Dybd en. Et Træ vokser af sig selv udad og opad, naar Rødderne gaar nedad. Vort Kirketræ skulde ogsaa gerne sende Rødder ud til Siden, men Hovedroden er den, der gaar lige

at skabe en Fremtid. Det eneste, de kan gøre, er at holde Livet op saa længe og saa godt, de kan. Hvor maa det være svært at føre en saadan Kamp! Lad os prøve at se med Forstaaelse og Medlidenhed paa de Menigheder, hvor Forholdene faktisk gør, at der er ingen Fremtid.

Undertiden synes flere af os: Saadan er det med hele vor Kirke! Det er kun et Tidsspørgsmaal, snart dør det hele bort, eller vi sluges af andre. Den største Fejl ved et saadant Fremtidssyn er vel, at vi lægger Vægt paa Ordet „vor” i Stedet for paa „Kirke”. Vi ved dog, at vi arbejder ikke for vor egen Sag, og at Guds Kirke aldrig skal dø.

Ordet „vor” har dog ogsaa sin Plads. Det er jo Gud selv, der har fastsat „bestemte Tider og Grænser” for hvert Folkeslag. Vor forenede danske Kirke har endnu sine store Muligheder og sit store Ansvar for vort Folk i den nye Verden, og vi har ogsaa en kostelig fædrene Arv, som vi bør være tro imod og overgive til den Slægt, der skal følge. Vi har baade nationalt og kirkeligt en Arv og et Ansvar, og i faa eller ingen andre Folk har det nationale og det kirkelige indgaaet en saa fortrolig Træning, som hos det danske Folk. Vi har faaet meget betroet. Der skal ogsaa kræves meget af os — som dansk Kirke i Amerika.

Sprogsprogsmaalet volder os Vanskeligheder nok. Men mon det, som ligger bagved, i Virkeligheden ikke giver os Muligheder for at vinde frem, der i Værdi er lige saa store som Vanskelighederne? Hvis vi rigtig vilde forstaa vore Forhold og udnytte vore Fordele, vilde vor Fremtid vist ikke synes saa fortvivlet. Som dansk Kirke har vi særlige Muligheder for at naa vort danske Folk. Der er i dette store Land endnu Tusinder af Danskere, som ingen Forbindelse har med nogen Kirke, men hos hvem der er særlig Jordbund for et kristeligt Budskab paa Dansk. Der kommer stadig nye, saa mange, som Loven tillader. Og der er mange Eksempler paa, at Danskere, som næsten aldrig gik i Kirke hjemme, har sluttet sig til en Menighed, her-

sten i Privatsamtaler kan naa dybest med Dansk — for slet ikke at tale om, hvad det betyder, at Præsten gennem dansk Sprog kan øge sit Kendskab til dansk Litteratur og Kultur. Der er jo desværre enkelte, som ikke har megen Tro paa, at der overhovedet eksisterer en særlig dansk Kultur og Nationalkarakter. Stakler! de, der intet kender hertil! De fleste forstaaer dog, at man mister ikke saadan uden videre Forbindelsen med en tusindaarig Forhistorie, blot fordi man tager en Billet til Amerika — det tager Generationer. Under Verdenskrigen sagde tysksindede Sydslesvigere, som gennem flere Slægtled havde talt og levet paa Tysk, flere Gange til dansksindede og dansktalende Sønderjyder: „Vi holder af at være sammen med eder. Vi føler os mere hjemme blandt eder end blandt Tyskerne.”

Derfor er det saa vigtigt, at om ikke andre, saa dog vore Præster — i hvert Fald et godt Stykke Tid endnu — kan dansk Sprog og kender dansk Sæd og Skik. Hvordan bliver Fremtiden ellers?

Aarsmødets Udtalelse var sikkert meget tiltrængt. Der er flere af dem, der forbereder sig til at blive Præster i vor Kirke, der synes at mene, at man maa uddanne sig dertil ved at bruge flere Timer daglig til Græsk og iøvrigt tilegne sig nogle Brokker af Latin, Tysk, Trigonometri og meget andet — kun ikke Dansk. De har intet imod Dansk, men de mener blot, at det er en daarlig Anvendelse af Tiden at studere det Sprog og den Litteratur

Lad os derfor en Gang imellem sige til hinanden, at vi er endnu for en stor Del Danske. Og det er blandt Danske, vi har vor Mulighed, vor Opgave, vort Ansvar.

Sønderjyderne sagde: „Vi er Danske og vi vil vedblive at være det.” Det er ikke Meningen, at dette skulde være en Agitation for, at vi skal sige det samme. Spørgsmaalet er ikke her, hvad der tjener det Danske bedst, men hvad vi skylder os selv, og hvad der gavner vor Kirke.

Der burde aldrig være Tvivl om, at det nationale skal tjene det kirkelige, og

at skønne paa, hvad vi har, være meget talk nemlige for, hvad vi har faaet i Arv og Eje, og vise vor Taknemlighed ved at tilegne os dette bedre. Det gælder altid om at gaa i Dybden. Et Træ vokser af sig selv udad og opad, naar Rødderne gaar nedad. Vort Kirketræ skulde ogsaa gerne sende Rødder ud til Siden, men Hovedroden er den, der gaar lige ned. Vi kan og skal lære af andre og optage nye Metoder. Men først og fremmest gælder det dog om at se, om vi ikke kan faa mere derfra, hvor vi har Erfaring for, at der var noget godt at hente.

Naar Overgangen til det Engelske ikke foregaar brat, men kommer som en naturlig Vækst, saa kan vi fortsætte, forny os selv, og og faa en Fremtid. Men vi skal hverken prøve at flyve eller krybe i et Musehul.

Den Menighed, som var vor Vært ved vort sidste Aarsmøde, gav som noget af en Forjættelse for Fremtiden. Her var Tiden kommet, da man mest maatte bruge Engelsk, det var nødvendigt og naturligt, men man fortsatte i vor danske Forenede Kirke alligevel. Og fortsatte med frejdigt Mod. Den forenede engelsk lutherske Kirke har et Slags Hovedkvarter samme Steds, men man krøb alligevel ikke i Musehullet. Vi ved alle, at Fremonts danske Kirke nylig er blevet næsten fordoblet. Og for os, der var med, var vist noget af det mest glædelige ved hele Aarsmødet at se den store, friske Ungdomsflok, der sluttede sig til den danske Menighed. Fire unge Mænd fra Danmark sluttede sig sidste Vinter til Flokken. Og da Pastor James Peterson spurgte dem hvorfor, svarede de, at de plejede ikke at gaa stort i Kirke hjemme, men her kom de unge og hentede dem!

Fremonts store Kors velindøvede Sange og de mange unge Røster, der lød med i Menighedens Kor, naar „Sjælen af By over Stjernerne for” under Salmesangens Brus, er noget af det, der vil huskes fra Mødet. Dansk eller Engelsk — lige meget! Men naar etsaadant Foraarets Fuglesang kan lyde, da har vor Kirke endnu en Fremtid.

Lidt mere næste Gang.

P. N.